

Pioneres: Anna Maria Bel

Cinta Galiana

doctora en ciències de l'activitat física i
l'esport

Anna va néixer durant la Guerra Civil i recorda que de petita sa mare cantava molt bé i ballava amb el seu pare balls de saló. Potser d'ella li van vindre les ganes de ser "artista" i, encara que llavors no pensava en el ballet, sí que volia ser "de la faràndula".

Va començar a formar-se en música fent classes a casa la senyora Fontcoberta, aquesta, va contractar a la professora de dansa Mª Antonia Mir. Allí pot ser es va adonar que la seva vocació era la dansa clàssica. Posteriorment va marxar a Barcelona, on va estar per breu temps amb el professor Joan Tena, molt avantguardista, que estava muntant l'espectacle de dansa *Las zapatillas verdes* al teatre Apol·lo. Però al seu pare no li va semblar gens bé allò d'actuar al Paral·lel i va haver de deixar-ho.

Llavors, va passar a estudiar dansa a l'escola privada del mestre Magrin-yà, primer ballari i coreògraf del Liceu. Ell li va oferir actuar amb el cos de ball del Liceu.

D'aquesta etapa al Liceu, en guarda molt bons records. La immensitat del teatre "darrere el teló", les instal·lacions, els pisos d'alçada, eren fantàstics... No recorda ni passar nervis en la primera actuació, de tan acostumada com estava a l'espai que per ella era quotidià.

També recorda que als "bolos" l'acompanyava la seva mare. En aquells temps, no estava ben vist que una noia tan joveneta viatgés sola. Però sa mare s'ho passava molt malament, ja que es marejava força...

Després, durant una crisi econòmica que també va afectar la seva família, el seu pare la va fer tornar a Tortosa. Va decidir muntar la seva pròpia escola de dansa a uns baixos al carrer Despuig. Era l'any 1957. Com que els seus pares eren prou coneguts per la seva botiga de roba, i ella tenia les seves antigues companyes d'escola, va tenir bastantes alumnes des d'un principi. Les coses li anaven prou bé i el 1958 ja va muntar el seu primer festival.

Després, al casar-se i quedar-se embarassada del seu primer fill, la gent va pensar que no seguiria treballant. En aquell moment, i pel desengany que va tenir, es va prometre que mai més obriria una altra escola de dansa. Va estar 5 anys sense donar classes per cuidar la seva família.

Però després de tenir el seu segon fill, la dona d'un metge, que sabia dels beneficis del ballet, li va demanar que fes classes particulars a les seves filles al seu domicili particular. Va córrer la veu, i es va veure obligada a tornar a organitzar-se com a escola. Primer al carrer Censal Sacosta, on va coincidir amb els tres mesos que van empresonar el seu marit, Manolo Pérez Bonfill, per qüestions polítiques, mentre ella seguia donant classes. Anna recorda que en aquells mesos no va perdre alumnat. Més tard, i per tenir més espai, es va traslladar a l'edifici Patronat, al carrer Mercaders.

Anna ens confessa que de jove el seu somni era dedicar-se professionalment a la dansa, però que la seva vocació va fer un tomb cap a la pedagogia en conèixer a la seva amiga polonesa Barbara Kasproicz. Aquesta, becada a Moscou com a ballarina, va aprofitar per a estudiar metodologia de la dansa i la va conèixer durant uns cursos a Tarragona. Va ser el moment de canviar del mètode Cecchetti, que s'emprava llavors, al mètode rus Vaganova.

Va ser llavors que va tenir clar que la seva vocació era ensenyar i es va seguir formant fent cursos de psicomotricitat, metodologia, música, etc

Per la seva escola han passat generacions d'alumnes per aprendre dansa. Alguns brillants, que s'hi han dedicat professionalment. A d'altres els hi ha servit "per a caminar per la vida", en paraules del seu marit, Manolo Pérez Bonfill.

Anna aconsella la dansa per tots els seus beneficis tant físics com psicològics i encoratja el jovent a seguir els seus somnis.

Com va dir en el pregó de festes al 2018, "l'èxit no es fruit sols d'una persona, sinó d'aquesta i tot l'entorn que l'empeny" i anima als joves a treballar en allò que els il·lusiona.

En uns temps on tot és immediatesa i resultats fàcils, Anna els encoratja a treballar amb disciplina i responsabilitat, però també amb alegria. Perquè es necessita estimar molt la dansa, o qualsevol vocació, per superar totes les dificultats i sacrificis que comporta.